

הפרשה החסידיית

מתורתם של רבותינו נשיאינו על פרשת השבוע

ליקט וערך: אי"ש מבית לוי

לחטא על יעקב ואף-על-פי שלמעלה שרש עשוי למעלה משרש יעקב הנה זהו דוקא בבחינת השתלשלות העולמות אך בשרש שרשו הנה יעקב גבוה יותר כי עיקר המכוון הוא ביעקב דוקא. (ספר המאמרים 'תרכ"ז ע' ט)

כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב

כי ראיתי אלקים פנים אל פנים ותנצל נפשי (ל"ב לא) כי ראיתי אלקים - היינו בחינת "ראיה" באלקות ככתוב "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה". ותנצל נפשי - על ידי דרך עבודה זו ניצולה נפש האדם מלהגיע לישות וגאווה. כי העבודה בבחינת ראיה באלקות פועלת בו ביטול מוחלט ואינו מרגיש עצמו ועבודתו כלל. (ספר המאמרים עת"ר סוף ד"ה ויקרא יעקב עמ' טד).

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

ועלו מושיעים בהר ציון (הפטרת פרשתנו) כש"י: ועלו שני ישראל... צהר כיון... לפרוע מהכר עשו ציון היא בחינת היחידה שבנפש ושרי ישראל נותנים כה במדרגת היחידה שבכל אחד ואחד משרא"ל כדי שיהא בכוחו לברר בירורים. וזהו "ועלו כו' לשפוט את הר עשו" "לפרוע מעשו" - דעשו בשורשו הוא אורות ותוהו שנפלו בשבירת הכלים ומתברר בזמן הגלות; ועל ידי העבודה של בני ישראל עכשו - יהיה הגילוי דלעתיד-לבוא והיינו שיתבררו הניצוצות ותוהו והוא ענין הפרעון - שהם ניצוצות קדושות כו'. ועל-ידי עבודת הברורים הנה יהיה משפט בהר עשו ואז "והיתה לה' המלוכה". (ספר המאמרים תרפ"ד ד"ה ועלו מושיעים)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

עם לבן גרתי (לב ה) עם לבן גרתי - יעקב עשה מדבריו הגשמיים ("לבן") "כלים" ו"דירה" לאלקות ("גרת"י); הוא כבר גמר את עבודת הברורים שלו ומצדו הנו מוכן לביאת המשיח. זהו שכתוב "ויהי לי שור וחמור" ודרשו רז"ל (מדרש רבה) "חמור - זה מלך המשיח שנאמר עני ורוכב על חמור". זאת בקש יעקב להודיע לעשו מתוך הנחה שגם עשו נתברר ואין מניעה מצדו לביאת הגאולה.

תשובת המלאכים היתה: "באנו אל אחיך - אל עשו". כלומר: נשלחנו על ידך ל"אחיך" במחשבה שהוא כמוך מוכן לגאולה אך למעשה הגענו אל "עשו" - הוא שרוי עדיין במצב של "עשו" קודם הברור ואין הגאולה אפשרית עדיין.

(ליקוטי שיחות חלק א' עמ' 68'69)

כ"ק אדמו"ר הזקן

וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו (לב ד) יעקב שרשו מ'עולם התקון' ושרשו של עשו הוא מ'עולם התהו'. האורות דתהו הם גדולים מאד ולא יכלו להתלבש בתוך הכלים ונסתלקו מהכלים (והן בחינת מקיפים) והכלים נשברו ונפלו למטה. לכן הי' עשו שלמטה רשע. אבל מצד שרשו במקיפים דתהו הם למעלה מהאורות דתקון. והנה יעקב חשב שעשו נתברר כבר וחזר לשרשו הנעלה בחינת המקיפים דתהו שלפני התקון. לכך שלח יעקב מלאכים לפניו - לפני ממש דהיינו אל בחינה שלמעלה ממנו במדרגה - "אל עשו אחיו שעירה" כדי להמשיך בחינת המקיפים דתהו אליו למטה בתקון (שהוא בחינת האור פנימי) ויאיר המקיף בפנימי ויתייחדו יחד. ('תורה אור' פרשתנו)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

וירץ עשיו לקראתו ויחבקו (לג ד) משל למה הדבר דומה? לנר קטן הנמצא בסמוך לאבוקה גדולה אשר אור הנר נכלל ומתבטל באבוקה הגדולה. וכן הוא בנמשל: יעקב משול לאור הגדול ובעשיו חבויים ניצוצות קדושה קטנים בערכם. כאשר ראה עשיו את יעקב הנה נתעוררו בליבו ניצוצות הקדושה ובשל כך "וירץ לקראתו" ולאחר-מכן "ויחבקו" - כרוצה להכליל ולהתבטל באור הגדול של הקדושה. ('תורת חיים' ד"ה וישלח יעקב מלאכים)

כ"ק אדמו"ר הצמח-צדק

ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה (לב ו) שור - רומז לרשפי אש האהבה לאלקות בבחינת "רצוא" ככתוב "ופני שור מהשמאל". חמור - רומז לקרירות בבחינת "שוב" כמאמר רז"ל (שבת נ"ג) "חמרה אפילו בתקופת תמוז קריא ליה". קרירות היינו חרדה ויראה כמאמר "חרדה מסלקת הדמים". ויהי לי שור וחמור - האדם צריך לעבוד את ה' בשתי הבחינות גם בבחינת "רצוא" וגם בבחינת "שוב". אולם יתכן שמקרירות זו שבבחינת "חמור" עלול האדם להגיע לידי עצלות. לכן הוסיף הכתוב ואומר גם וצאן - רמז למדת הרחמים (כידוע שקול הצאן מעורר רחמים). על האדם לעורר רחמים על נפשו ואז ישמר מכל רע. (אור התורה בראשית פרשת וישלח עמ' 1762)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

מהמדרש מתבאר שמה שהשתחוה יעקב לעשו וקראו 'אדוני' נחשב